

Arrest

nr. 152647 van 16 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 september 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 10 september 2015 en van de beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van , waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MEULEMEESTER, die loco advocaat J. PLATTEAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. SOUAD, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE AVEC MAINTIEN EN VUE D'ELOIGNEMENT

*Bevel om het grondgebied te verlaten
Ordre de quitter le territoire*

Aan de heer, die verklaart te heten:

Il est enjoint à Monsieur, qui déclare se nommer :

Naam/nom: A.

Voornaam/prénom: N.

Geboortedatum/date de naissance: 17.01.1981

Geboorteplaats/lieu de naissance: Arfoud

Nationaliteit/nationalité: Marokko/Marco

In voorkomend geval, en cas échéant, ALIAS: .

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 16/11/2010.

Betrokkene heeft meerdere malen geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Hij heeft gebruik gemaakt van valse certificaten van de Université Libre Internationale (zijn deelname aan de examens voor 2008-2009 en zijn inschrijving voor het jaar 2009-2010) om zijn recht op verblijf te verlengen. Zijn aanvraag werd bijgevolg geweigerd. Op 20/05/2015 heeft de gemeente Elsene een B-kaart (nr.225392937) aan betrokkene afgeleverd. Het blijkt echter dat betrokkene gebruik heeft gemaakt van een vals document van DVZ (instructies om een B-kaart af te leveren) om deze kaart te verkrijgen bij de gemeente Elsene. Zijn B-kaart werd bijgevolg vandaag ingetrokken.

[...]

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming. Betrokkene verblijft op onregelmatige wijze in het Rijk sinds 31/10/2009, datum waarop zijn verblijfsvergunning is vervallen. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft meerdere malen geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Hij heeft gebruik gemaakt van valse certificaten van de Université Libre Internationale (zijn deelname aan de examens voor 2008-2009 en zijn inschrijving voor het jaar 2009-2010) om zijn recht op verblijf te verlengen. Zijn aanvraag werd bijgevolg geweigerd. Op 20/05/2015 heeft de gemeente Elsene een B-kaart (nr.225392937) aan betrokkene afgeleverd. Het blijkt echter dat betrokkene gebruik heeft gemaakt van een vals document van DVZ (instructies om een B-kaart af te leveren) om deze kaart te verkrijgen bij de gemeente Elsene. Zijn B-kaart werd bijgevolg vandaag ingetrokken.

Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten ontvangen dat hem betekend werd op 16/11/2010. Deze vorige beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

[...]

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten :

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Marokko.

Betrokkene heeft meerdere malen geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Hij heeft gebruik gemaakt van valse certificaten van de Université Libre Internationale (zijn deelname aan de examens voor 2008-2009 en zijn inschrijving voor het jaar 2009-2010) om zijn recht op verblijf te verlengen. Zijn aanvraag werd bijgevolg geweigerd. Op 20/05/2015 heeft de gemeente Elsene een B-kaart (nr.225392937) aan betrokkene afgeleverd. Het blijkt echter dat betrokkene gebruik heeft gemaakt van een vals document van DVZ (instructies om een B-kaart af te leveren) om deze kaart te verkrijgen bij de gemeente Elsene. Zijn B-kaart werd bijgevolg vandaag ingetrokken.

Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten ontvangen dat hem betekend werd op 16/11/2010. Deze vorige beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

[...] »

1.2. De tweede bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt :

*“ INREISVERBOD
INTERDICTION D'ENTREE*

Aan de heer, die verklaart te heten:

A Monsieur, qui déclare se nommer :

Naam/nom: A.

Voornaam/prénom:N.

Geboortedatum/date de naissance: 17.01.1981

Geboorteplaats/lieu de naissance: Arfoud

Nationaliteit/nationalité: Marokko/Maroc

In voorkomend geval/le cas échéant, ALIAS: .

*wordt inreisverbod voor 5 jaar opgelegd,
une interdiction d'entrée d'une durée de 5 ans est imposée,*

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre.

De beslissing tot verwijdering van 10/09/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod. / ~~Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op~~ (2)

La décision d'éloignement du 10/09/2015 est assortie de cette interdiction d'entrée. / ~~Une décision d'éloignement a été notifiée à l'intéressé(e) le~~ (1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten ontvangen dat hem betekend werd op 16/11/2010. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene heeft meerdere malen geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Hij heeft gebruik gemaakt van valse certificaten van de Université Libre Internationale (zijn deelname aan de examens voor 2008-2009 en zijn inschrijving voor het jaar 2009-2010) om zijn recht op verblijf te verlengen. Zijn aanvraag werd bijgevolg geweigerd. Op 20/05/2015 heeft de gemeente Elsene een B-kaart (nr.225392937) aan betrokkene afgeleverd. Het blijkt echter dat betrokkene gebruik heeft gemaakt van een vals document van DVZ (instructies om een B-kaart af te leveren) om deze kaart te verkrijgen bij de gemeente Elsene. Zijn B-kaart werd bijgevolg vandaag ingetrokken. Het is daarom dat een inreisverbod van 5 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vijf jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

x de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden

o de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en herhaaldelijk geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de pogingen tot fraude, is een inreisverbod van 5 jaar proportioneel.

[...]»

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.

In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering op dat vlak onontvankelijk is.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.2.2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3, punt 7 van de richtlijn 2008/115/EG juncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, het legaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Naast enkele theoretische beschouwingen stelt hij het volgende:

“De motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op het feit dat verzoeker zijn verblijfskaart (geldig van 11 mei 2015 tot 11 mei 2020) verkregen zou hebben op basis van vervalste documenten.

Verzoeker is echter in het bezit van een geldige verblijfskaart, afgegeven door de bevoegde administraties (stuk 4). Deze is niet verkregen op basis van valse documenten. De onterechte afgifte zou eventueel kunnen steunen in de slordigheid van de administratie die een degelijke controle dient uit te voeren alvorens documenten af te geven.

De motivering van de beslissing is aldus gesteund op een materiële vergissing.

De bestreden beslissing moet dan ook vernietigd worden.

-Artikel 74/13 bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds benadrukt dat de verwijdering van een vreemdeling, partner van een eigen onderdaan, onverenigbaar is met artikel 8 EVRM (...).

*Zo moet bij een verwijderingsmaatregel door de dienst Vreemdelingenzaken steeds rekening worden gehouden met het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven ***(...).*

Doordat noch in de beslissing tot het verlaten van het grondgebied noch in de beslissing tot opsluiting, rekening wordt gehouden met de familiale elementen, miskent de bestreden akte haar motiveringsplicht (...)

De bestreden beslissing voldoet niet aan de wettelijke motiveringsplicht. “

3.2.2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

Het determinerende motief van het bevel om het grondgebied te verlaten is dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, zoals voorzien in artikel 7, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst dan wel naar zijn verblijfskaart, maar dienaangaande moet worden vastgesteld dat de afgifte van een verblijfskaart een declaratoir en geen constitutief karakter heeft, wat met zich brengt dat het verblijf van een vreemdeling niet als legaal kan worden aangemerkt enkel op grond van het feit dat een dergelijke kaart werd afgegeven, hetgeen a fortiori niet het geval is wanneer een dergelijke kaart hem ten onrechte werd afgegeven (RvS 5 januari 2012, nr. 217.116). Een verblijfskaart betreft enkel een instrumentum, dat dient te worden onderbouwd door een geldig negotium, zijnde het onderliggende verblijfsrecht. Verzoeker stelt dan wel dat hij geen valse instructies heeft voorgelegd aan de gemeente opdat hem een verblijfskaart zou worden afgeleverd, maar betoogt daarbij ook dat de administratie slordig is geweest bij de controle voorafgaand aan de afgifte van de kaart. Aantonen dat de afgifte van de verblijfskaart werd gedekt door een toegekend verblijfsrecht doet hij echter niet. In het licht van deze vaststelling en van de documenten in het administratief dossier die erop wijzen dat de verblijfskaart ten onrechte werd afgeleverd omdat de betrokkene nooit door de minister of zijn gemachtigde werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur en deze daarom moest worden ingetrokken –hetgeen ook gebeurde-, is de Raad prima facie van oordeel dat het bevel om het grondgebied te verlaten genoegzaam kon worden gesteund op de vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Van een materiële vergissing die daar anders over zou doen denken lijkt geen sprake te zijn.

Verzoeker toont –rekening houdend met het feit dat de verwijzing naar de antecedenten van fraude slechts een nadere toelichting vormen en de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet determinerend is- derhalve niet aan dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet, niet afdoende of niet correct zou zijn gemotiveerd, dan wel zou zijn genomen met schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Voorts, wat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betreft, stelt verzoeker dat noch in het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening wordt gehouden met de familiale elementen. Verzoeker heeft echter op het eerste gezicht geen belang bij deze grief, nu hij op geen enkele wijze aantoonde dat hij in België een familie- of gezinsleven zou hebben uitgebouwd waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden of gemotiveerd. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereist niet dat zou rekening moet worden gehouden met het privéleven, voor zover dat al zou zijn aangetoond, quod non, zoals later zal blijken. Daarbij komt nog dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker heeft geweigerd zijn medewerking te verlenen naar aanleiding van het gehoor dat de verwerende partij van hem wou afnemen in het kader van de hoorplicht, zodat één en ander thans niet kan worden verweten aan het bestuur.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet aangetoond.

De overige onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan enige toelichting over de wijze waarop een schending werd begaan, onontvankelijk.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.2.2.2.1. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 2 en 7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat hij in het bezit is van een B-kaart die werd afgeleverd door de gemeente Elsene en dat de verwerende partij zich niet kon beroepen op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

3.2.2.2.2. Ter zake kan worden verwezen naar hetgeen reeds bij de beoordeling van het eerste middel werd gesteld.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.2.2.3.1. In een derde middel wordt de schending aangevoerd van artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een impact zal hebben op de ontwikkeling en organisatie van zijn familiaal leven. Hij stelt ruim 12 jaar in België te verblijven en derhalve goede sociale, affectieve en relationele banden te hebben met zijn kennissen en familie die eveneens in België verblijven. Hij heeft geen familiale, culturele of sociale banden in Marokko, zo stelt hij. Hij verwijst naar het feit dat hij een opleiding heeft gevolgd in Brussel en thans is tewerkgesteld en concludeert dat hij derhalve bij de uitvoering van de bestreden beslissingen wordt geraakt in zijn ontplooiing en integratie en riskeert sociale en financiële problemen te krijgen als hij terugkeert naar Marokko.

3.2.2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Opdat verzoeker zich op deze bepaling zou kunnen beroepen, moet hij in eerste instantie aantonen dat hij een beschermenswaardig familie- dan wel privéleven heeft op Belgisch grondgebied. Hij blijft daartoe in gebreke. Immers, hij beperkt zich tot een aantal beweringen zonder meer waar hij stelt dat hij goede sociale, affectieve en relationele banden heeft met zijn kennissen en zijn familie, maar hij toont dit op geen enkele wijze aan. Het louter verwijzen naar een verblijf van 12 jaar is daartoe niet voldoende, nu geenszins duidelijk is met wie hij deze banden dan wel zou hebben en of deze personen al dan niet gerechtigd zijn om in België te verblijven, over welke familieleden het gaat, of er een band van afhankelijkheid is enzoverder.

De enige concrete elementen die verzoeker aanbrengt zijn een stuk van de Université Libre Internationale waarin wordt geattesteerd dat hij was ingeschreven, voor het academiejaar 2009-2010 voor het eerste jaar "Master en relations publiques" enerzijds, en een arbeidscontract anderzijds.

Met betrekking tot het eerst vermelde stuk werd reeds in het kader van een eerder procedure vastgesteld dat dit stuk vals is (cf 's Raads arrest nr. 102 174 van 30 april 2013). Overigens toont een inschrijving in een studierichting, zonder meer, geenszins aan dat verzoeker een privéleven heeft dat moet worden beschermd in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede stuk, met name de arbeidsovereenkomst, is gedateerd op 25 augustus 2015, voor prestaties vanaf 1 september 2015. Uiteraard kan op basis van dit stuk –dat hoogstens blij zou geven van een tewerkstelling vanaf 1 september 2015, en dus 9 dagen voordat het huidige verzoekschrift werd ingediend- evenmin worden vastgesteld dat verzoeker een privéleven heeft uitgebouwd op Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 wordt op het eerste gezicht niet aangetoond. Een schending van artikel 22 van de Grondwet al evenmin.

Het derde middel is niet ernstig.

3.2.2.4.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet.

3.2.2.4.2. De door verzoeker geïmagineerde bepaling heeft betrekking op het beëindigen van een bestaand verblijfsrecht. Hiervoor werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij nog een verblijfsrecht had op het ogenblik dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Deze bepaling is dan ook niet van toepassing.

Het vierde middel is prima facie onontvankelijk.

3.2.2.5.1. In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6.2 van het EVRM.

Verzoeker stelt geen instructie te hebben gegeven aan de gemeente Elsene en geen weet te hebben van een vals document. Aangezien hij niet is vervolgd, en niet veroordeeld is geweest wegens valsheid in geschriften, is het vermoeden van onschuld geschonden. Een geheel onderzoek werd door de politie uitgevoerd omtrent zijn verblijf en zulks is uitdrukkelijk gebeurd op verzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken.

3.2.2.5.2. Artikel 6.2 van het EVRM bepaalt dat een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, voor onschuldig wordt gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan. De thans bestreden beslissing houdt geen vervolging in de zin van deze bepaling in, zodat ze niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het vijfde middel is op het eerste gezicht onontvankelijk.

3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat geen ernstig middel werd aangevoerd. Er is dus niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden waaraan moet zijn voldaan opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen zou kunnen worden bevolen. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

A. WIJNANTS